

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	80 „			
Pe un pătrar de an	40 „			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Cuvântarea

Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Dr. Iosif Traian Badescu, la deschiderea adunării eparhiale.

*Christos a înviat!
Domnilor Deputați!*

Ca reprezentanți ai clerului și poporului credincios, din eparhia noastră a Caransebeșului, v'ați prezentat domnilor deputați, aici, în centrul Venerabilei noastre eparhii, și eu numai bucura mă pot, că vă văd aici adunați, ca, în calitatea Domniilor Voastre de reprezentanți ai clerului și poporului, cu dragostea ce vă încălzește sufletul față de sfânta noastră biserică, să puneți la contribuție luminile Domniilor Voastre, în scopul promovării intereselor bisericești, culturale, morale și materiale ale bisericii noastre eparhiale ortodoxe, ale eparhiei noastre. Și bucurându-mă, vă zic: Bine a-ți venit, având nădejdea că luminile Domniilor Voastre, nutrite de dragostea Domniilor Voastre dezinteresată față de biserică, vor întâmpina binecuvântarea lui Dumnezeu, și astfel, lucrările Domniilor Voastre în adunarea aceasta eparhială vor fi rodnice.

Accentuez dragostea față de biserică, pentru că trebuie să am convingerea, că numai această dragoste desinteresată, v'a îndemnat să primiți misiunea onorifică, cu care sunteți investiți, și pentru că în zilele acestea, ce cu voia lui Dumnezeu le parcurgem, — ca o punere la încercare a credinței și statorniciei noastre, în alipirea față de sfânta noastră biserică și de instituțiile ei, — avem mare trebuință de dragoste înflăcărată față de biserică. Am această convingere a dragostei și a dorinței ce vă încălzește, pentru a putea colabora cu organele bisericești și a le sprijini în activitatea lor, chiar și cu jertfe materiale, căci Biserica nu e în situația

și nici nu poate să tindă beneficii și recompense pentru serviciile ce i-se aduc. Această dragoste va lega pe toți într'un mănunchi, cu duhul păcii și al bunei înțelegeri, și va da putința unei conlucrări armonice pentru binele bisericii noastre eparhiale, sub conducerea învățăturilor Mântuitorului nostru Iisus Christos, ca un far luminos, în besna, întunecul necredinței, a înstrăinării de Dumnezeu și a vieții deșarte, ce ne încunjură și ne amenință.

Astfel făcând, dăm dovadă, că suntem conștii că suntem cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, și ca atari, suntem străini de orice partid de nuanță lumească și că în biserică, ca cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, suntem toți ai lui Christos, dupăcum învățăm din cuvintele sfântului apostol Pavel, adresate Corintenilor, între cari se formaseră partide, zicându-se „Eu sunt al lui Pavel, eu al lui Apollo, eu al lui Chefa“.

Legăți cu duhul păcii și al bunei înțelegeri, ai lui Christos fiind, toate greutățile se pot învinge. Și, dacă această legătură s'ar putea înfăptui și ar domni în toate comunele bisericești, numai de fericire am putea vorbi.

Greutățile zilelor noastre, pe cari le parcurgem, le cunoașteți Domnilor cu toții, nu trebuie să le mai amintesc eu.

Multe sunt produsul duhului vremii, altele s'au alimentat prin războiul trecut, sau sunt urmările acestuia, altele sunt consecințele unei vieți desordonate, a răcirii dragostei frățești și toate la olaltă, având germenul în noi înșine, înțeleg în singuraticii oameni, sunt consecințele înstrăinării de Dumnezeu, a înstrăinării de învățăturile Mântuitorului Christos, și această înstrăinare se răsbună, producându-se criză religioasă și criză socială cu diferitele ei aspecte.

Greutățile acestea, evident, au repercusiune și asupra vieții noastre eparhiale, apăsându-o

mult, în urma cărei apăsări am suferit și suferim iarăși mult.

Accastă suferință este mai pronunțată în ramurile de caracter cultural și administrativ, cari reclamă mijloace materiale, după ce sprijinul material acordat în trecut din bugetul statului, s'a redus foarte simțitor. Și, dacă în administrația centrală sunt multe neajunsuri, în urma acestei reduceri, s'a creat preoțimei parohiale o situație insuportabilă, prin faptul că în urma crizei financiare, preoții nu și-au primit retribuțiile, salariile lor, cu lunile. Preoții cu copiii la școală, au ajuns în situația dureroasă, ca să nu poată face față cheltuelilor cu taxele școlare și întreținerea. S'au răzimat pe salariile dela stat și acestea nu li-s'au putut da regulat. Și acum, sunt în restanță cu lunile.

Am recunoscut și apreciat totdeauna multiplele necesități ale Statului și datorința lui primordială de a griji pentru a face față exigențelor financiare ale statului, de aceea, și din considerare la independența canonică a bisericeii, nici odată nu mi-a fost simpatică, și nici nu pot consimți cu înglobarea bisericeii și a personalului ei în sistemul de salarizare al funcționarilor Statului.

Nu am intențiunea și nici nu țin că este locul, ca să mă estind mai pe larg asupra acestei chestiuni, observ numai, că da, statul are datorință morală de a sprijini biserica, înlesnindu-i activitatea ei, ajungerea scopurilor ei, dar aceasta se poate face și pe altă cale, nu a înglobării.

Din înglobare rezultă și tendința de inmixtiune a puterii statului în viața administrativ-bisericască, așa putea zice, o tutelizare a bisericii din partea Statului. Aici rezidă maxima volanță: cine plătește, acela și poruncește.

S'a crîs, se afirmă, și așa și este, că în România din timpurile cele mai vechi, a existat o corelațiune, să zic, frățietate între stat și biserică, așa că în decursul timpului, s'a ajuns la o unitate, încât Statul nu se poate concepe fără biserică, se înțelege biserica ortodoxă, și biserica fără stat, adecă independentă de stat; ambele, una și nedespărțită. Și de aci, ar urma nu numai imposibilitatea morală a diferențierii lor, a sistărei unității lor, a statului și bisericeii ortodoxe, ci din contră, dorința susținerii unității desăvârșite, a unei milenare conlucrări, am putea zice: inmixtiuni a statului în întregă viața bisericască, nemărginindu-se numai la dreptul de supremă inspecțiune.

Se perde din vedere, că referințele din trecutul îndepărtat nu mai sustau astăzi. În trecut statul a putut să se identifice cu biserica

română ortodoxă și biserica română-ortodoxă cu statul românesc. Astăzi însă, vedem, că în România sunt mai multe biserici, culte, și principiile de conducere ale statului, astăzi, cred că difer de cele de mai dinainte. Biserica noastră ortodoxă în constituție e decretată de biserică dominantă în stat, ea fiind religia mării majorități a Românilor, — deci unitatea de mai năi te s'a anulat.

De aceea, înglobarea bisericeii noastre cu instituțiunile și personalul ei, în cadrele de salarizare ale statului, îmi face impresia unor gemeni concreșcuți, lipiți, dintre cari unul, biserica, se nutrește și alimentează din artera de viață, ce își are sediul în celălalt, în stat. Și, prin urmare, orice perturbare ce provine în organismul celui cu artera alimentătoare, a statului, se resimte în celălalt, și îl face să sufere.

Și aceasta e situația de astăzi, când în urma crizei financiare în care se sbate, ca și altele, și România noastră, trebuie ca biserica să suferim și să suportăm cu răbdare și încredere situația creată, care va fi bine să ne îndemne pe toți fiii credincioși ai bisericeii noastre eparhiale, să ne nizuim ai asigura prezentul și viitorul din punct de vedere financiar; a-i asigura o artere proprie de viață.

Și cu deosebire, pe preoții din parohii, pătănia și suferințele de acuma, trebuie să-i îndemne a îngriji pentru o cât mai corectă și conștiincioasă administrare a averilor bisericești, și a-și da silința pentru a înmulți isvoarele de venit bisericesc în parohii.

Nu e mică îngrijorarea mea în această privință. Văd cu multă părere de rău, cum așezămintele noastre centrale nu sunt sprijinite; și acestea ar fi chemate ca la cazuri de nevoi, să ne vină în ajutor la acoperirea trebuințelor materiale pe terenul cultural și umanitar; văd cum resursele materiale scad în urma acestei crize financiare, carea depreciază valorile și reduce capitalele adunate și administrate cu multă osteneală și grijă, și crescând de altă parte sarcinile publice; și văd de altă parte înmulțindu-se necesitățile, cari reclamă dela noi ca biserica, satisfacere.

Mântuitorul Iisus, după ce a ținut predica Sa în munte, venind în Capernaum, a învățat și aci, vindecând pe bolnavi și văzându-se înconjurat de mulțimea poporului, a intrat cu învățăccii Săi în corabie, ca să treacă de cealaltă parte a mării Tiberiadiei: „Și iată“—ne istorisește sfântul apostol și evangelist Matei — „S'a stărnit pe mare furtună mare, încât să acoperea corabia de valuri și El, adecă Iisus — dormea. Atunci s'au apropiat învățăccii Lui de Dânsul și

deșteptându-L i-au zis: Doamne, mântuiește-ne, că perim! Iară El l-ea răspuns: Pentruce sunteți așa de fricoși, puțin credincioșilor. Apoi sculându-se a certat vântul și marea, și s'a făcut liniște mare". Așa îmi închipui eu, situația de astăzi a noastră. Suntem copleșiți de valurile furtunoase ale mării vieții, care ne amenința să ne cutroapă fiind lăsați ispitei, valurilor furtunoase ale vieții, în urma greșelilor și păcatelor noastre. Să mergem la Iisus și să-l rugăm să ne mântuiască!

Sprîjinind această rugare, cu dragostea noastră față de biserica noastră eparhială și instituțiile ei; prin respectarea organizației noastre canonice bisericești; prin sprijinirea după putințele noastre morale și materiale a instituțiilor noastre religioase, culturale și morale, și prin conlucrarea tuturor în dragoste frățească în via Domnului. Și Mântuitorul Iisus, deși și noi suntem puțin credincioși, ne va mântui.

Cu aceasta implorând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra adunării noastre eparhiale, declar sesiunea prezentă deschisă.

Adunarea eparhială

a eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, periodul XXI, sesiunea I. convocată la Caransebeș pe Dumineca Samarinenței 29 Maiu 1932.

ȘEDINȚA I-a

ținută Duminecă în 29 Maiu 1932, oarele 12 din zi.

Președinte: Prea Sfinția Sa Episcopul eparhial
Dr. Iosif Tr. Badescu.

Notar: **Dimitrie Sgăvêrdea.**

1. Adunarea eparhială e convocată cu literile arhieresti din 15 Maiu 1932 Nr. 82 Pres. ex 1932, alăturate la acest protocol sub litera **A.**

2. Se începe cu sfânta liturgie împreună cu chemarea Duhului Sfânt, celebrată în biserica catedrală și cu ținerea parastasului pentru în Domnul fericiții: Arhiiepiscopul și Metropolitul Andreiu, Episcopii Ioan și Nicolae, Arhiereul Filaret, Mecenatul Emanuil Gojdu și pentru binefăcătorii bisericii din eparhia noastră.

3. După terminarea serviciului divin membrii Adunării eparhiale se adună în sala primăriei orașanești, unde printr'o deputație compusă din membrii: Traian Oprea, Dr. Petru Cornean și Dr. Vasile Loichița invită pe Prea Sfinția Sa, să binevoiască a veni pentru a deschide și conduce Adunarea eparhială.

4. Prea Sfinția Sa sosind în sala ședințelor, cu cuvântarea alăturată sub **B.** deschide și declară de deschisă sesiunea I-a a Adunării eparhiale.

5. Prezidiul invită pe deputații Dr. Iosif Ieremia și Ioan Muntean din cler, apoi pe deputații Dimitrie Sgăvêrdea, Petru Fotoc, Dr. Ioachim Miloia și Dr. Cornel Dăneț dintre mireni, ca să ocupe locul la masa biroului ca notari interimari și designează de notar al ședinței pe Dimitrie Sgăvêrdea.

Prezidiul prezintă lista deputaților aleși și actele referitoare la alegerea deputaților preoțești și mirenești.

La apelul nominal își prezintă credinționalele în persoană, deputații: în cercul I. Nicolae Cornean, Dr. Cornel Cornean, Dr. Virgil Budințean. II. Dr. Aurel Mihaescu, Dr. Constantin Morariu, Dr. Alexandru Birescu. III. Sabin Evuțian, Cornel Mircea, Dimitrie Sgăvêrdea. IV. Ioan Muntean, Ioan Marila, Dr. Titu Popoviciu. V. Ioan Geția, Dr. Dimitrie Borca. VI. Dr. Dimitrie Cioloca, Dr. Vasile Loichița, Petru Savi. VII. Augustin Ghilezan, Dr. Iuliu Coste, Dr. Alexandru Iancu. VIII. George Olde, Dr. Ioachim Miloia. IX. Traian Oprea, Găvrilă Mihailov, X. Romul G. Ancușa, Mihail Drugărin, Dr. Ioan Fira. XI. Ioan Orăvițan, Dr. Mihail Grosșan. Dr. Cornel Daneț. XII. Virgil Musta, Dr. Petru Cornean, Dr. Pavel Liuba. XIII. Dr. Iosif Ieremia, George Molin. XIV. Petru Ieremia. XV. Andreiu Ghidiu, Aurel Moaca. XVI. Iosif Câmpian, Dr. Octavian Jucu, Petru Fotoc. XVII. Vasile Paica, Dr. Mihail Lalescu, Vizantie Murgu. XVIII. George Noaghea, Damaschin Stroca, Pavel Goanță. XIX. Ioan Murgu, Nicolae Șofariu, Ștefan Ardelean. Iar prin alți deputați, respective prin poștă, și-au prezentat mandatele membrii: Simion Ionaș, Dr. Alexandru Butoarcă și Dr. Victor Mercea. Constatându-se prezența a 50 (cincizeci) deputați, adunarea eparhială se declară capabilă de a-și începe lucrările.

Pe baza § 5 din Regulamentul afacerilor interne deputații să împart în trei secțiuni verificatoare dintre care secțiunea I constatătoare din deputații mireni aleși în cercurile I. până inclusive X. verifică pe deputații mireni din secțiunea II. adecă cei aleși în cercurile XI—XX. Secțiunea a doua verifică pe deputații din secțiunea a treia adecă pe deputații din secțiunea I. spre care scop actele electorale și credinționalele să predau respectivelor secțiuni.

Anunțându-se proxima ședință pe azi ora 6 p. m., ședința prezentă se încheie.

Președinte:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Notar:

Dimitrie Sgăvêrdea

Corul „Doina“ din Turnu-Severin, în Caransebeș.

...„Eheu fugaces!.... Labuntur ani!....“

...Sunt trei decenii luna aceasta, de când eminentul profesor și compozitor *Iancu St. Paulian*, care a întemeiat Societatea corală „Doina“ — Mehedințului, — a descins cu „Doina“ lui, în Caransebeșul nostru românesc.

E mult de-atunci, pentru că este vorba de o viață de muncă a unui om. E mult de-atunci, pentru cei cari își reamintesc de președinte al „Doinei“, pe un tânăr plin de însuflețire și simțire românească; pentru cei de odinioară, cari azi, văd în mijlocul lor, pe același președinte, neobosit, plin de viață, tânăr sufletește, dar albit de povara anilor, de suferințele surghiunului, și munca asiduă depusă pe altarul neamului.

E mult de-atunci, dar mult înseamnă să ți-se dea posibilitatea a vedea un om fericit, care știe pentru ce a trăit, pe un om stimat și iubit de toți, cari l-au cunoscut și cari știu să aprecieze munca lui, depusă cu atâta dărnicie pe altarul neamului pentru unirea cu frații liberi în cuget și simțiri, prin vraja cântecului românesc, a acelor, cari azi, sunt liberi și stăpâni pe plaiurile, cari au fost ale lor dintr'u început, dar cari acum 30 ani, când a descins el în Caransebeș, aveau la spate jandarmul maghiar. ... Dl *Iancu St. Paulian*, fondatorul și președintele actual al „*Doinei*” — Mehedințului, *Sâmbătă, 21 I. c.*, în ziua „*Împăraților Constantin și Elena*”, a fost oaspele nostru. Împlinindu-se luna aceasta 30 ani, de când corul „*Doina*” din Turnu-Severin, a concertat în Caransebeș și Logoj sub conducerea Dlui *I. St. Paulian*, actualul comitet al „*Doinei*”, „spre a cinsti acest eveniment, a hotărât a face un pelerinaj la *mormintele foștilor ei membrii de onoare*”.

Caransebeșul românesc și liber, a știut să-și primească frații, cu acelaș entuziasm ca și acum 30 de ani.

Primirea s'a făcut într'un mod sărbătoresc în piața „Unirii”, unde oaspeții au fost așteptați de toate societățile corale din Loc, reprezentanții autorităților civile și militare, școale și numeros public.

Discursul de bineventare l-a ținut Dl prof. *Alexandru Buțiu*, care în cuvinte calde, salutând oaspeții, a făcut un scurt istoric al legăturilor indestructibile dintre noi și luptătorul înfrățirii noastre *I. St. Paulian*.

După Dl *Alexandru Buțiu*, în numele orașului, care se simte mândru că are posibilitate să primească astfel de oaspeți, vorbește Dl *Mihail Pătrășcanu* preș. comisiei interimare.

În numele „Astrei”, a vorbit Dl Dr. *Cornel Cornean*, spunând oaspeților, că generația luptătoare de ieri și de azi, îi îmbrățișează cu aceiași văpaie a însuflețirii, ce ne-a animat și acum optsprezece ani, când în ajunul marelui războiu, maestrul *I. St. Paulian*, prin descălcare ce a făcut, a pregătit, prin cântecele „*Doinei*” lui, Banatul severinean și oltean, pentru cuminecarea noastră comună cu suferințele neînchipuite ale desăvârșitei cutropiri.

Răspunde tuturor Dl *I. St. Paulian*, vorbind cu duioșie, de amintirile dragi, cari îl leagă de Banatul muzical, de frații bănățeni, în mijlocul cărora s'a simțit întotdeauna atât de bine, așa, cum numai între adevărați frați te poți simți.

...Din piață s'a format un cortegiu în frunte cu muzica militară a Bat. 11 V. M., pornind cu toții spre cimitirul ortodox român. Aci, în biserica Sf. Ioan, s'a făcut un parastas pentru adormiții în Domnul: Episcopul Nicolae Popea, Arhiereul Dr. Filaret Musta, prof. Patrichie Drăgălina, avocatul Dr. St. Petrovici, Achim Alionte și înv. N. Velcu, foști membrii de onoare ai „*Doinei*”. După parastas, punându-se câte o lumânare la mormântul fiecăruia din cei mai sus pomeniți, cortegiul s'a îndreptat spre „Academia teologică”. Aci, s'a făcut încvartiruirea oaspeților.

Seara s'a dat serenadă Dlui prof. *I. St. Paulian*. Părintelui protodiacon prof. *Ioan David*, care a adus elogii binemeritate crainicului unirii noastre, i-a răspuns de pe balconul Comunității de Avere, entuziast sărbătoritul.

La ora 9 seara, în sala „Pomul Verde”, corul „*Doina*” a dat un bineușit festival. Dl prof. *P. Severin*, conducătorul corului, a dovedit a avea aptitudini de adevărat maestru. În pauză, părintele protodiacon prof. *Ioan David*, predând o liră Dlui prof. *P. Severin*, a recomandat printr'o scurtă dar emotivă cuvântare, tânărului conducător al „*Doinei*”, să urmeze calea trasată de marele său înaintaș *I. St. Paulian*. Emoționat a răspuns Dl prof. *P. Severin*, mulțumind călduros pentru darul făcut și promițând că va ști să-și urmeze pe marele său ocrotitor și povățuitor, închee cu cuvintele: „La revedere în Turnu-Severin”.

Arhiplină fiind sala, Caransebeșenii nu vor uita niciodată clipele trăite sub vraja cântecelor „*Doinei*” — Mehedințului. „*Auleo frate peline...*” ne-a entuziasmat într'atât, încât întregul auditor a izbucnit în aplauze nesfârșite de „bis”-uri. Ultimul punct din program, „*Peste deal la nana'n vale*”, cântecul nemuritorului Vidu, pentru care a cunoscut urgia asupritorilor de ieri și răcoarea zidurilor temniței Seghedinului, fiind executat de corul „*Doinei*” și al „Catedralei” noastre, sub conducerea măeastră a Domnului profesor *Constantin Vladu*, a picurat în sufletele tuturor celor prezenți, zbciumul nostru sufletesc din vremurile de bejenie apuse de mult, dar a căror amărăciune cunoscând-o din plin mulți din cei prezenți în sală, nu o pot uita niciodată, cum sigur nu o va uita nici dincolo de mormânt, regretatul compozitor *Ioan Vidu*.

... Trăind momente de adevărată înfrățire, duioasă a fost despărțirea.

Pe albitul de ani, dar încă tânărul sufletește, eminent profesor și compozitor *Iancu*

St. Paulian, care cu ocaziunea festivalului dat de Corul „*Doina*“, prin cuvântarea ce a ținut și pe care o vom da în întregime publicității într'un număr viitor al foii noastre, ne-a înălțat cu adevărat sufletește, făcându-ne să uităm pentru moment îngrijorările unor timpuri de mari și multe neajunsuri materiale — nu-l vom uita niciodată. Nu-l vom uita niciodată, pentru că Dl I. St. Paulian, și-a câștigat merite neperitoare prin munca pe care a depus-o și o depune — cu atâta dărnicie — pe altarul neamului.

I. C.

Însemnări întârziate.*)

Prea Sfinția Voastră Iosif

și

Prea bunule-archiereu!

*Stau la gânduri de-ar fi bine, dacă ași răspunde eu
La cuvintele trimise în o dutoasă scrisoare,
La un dar de Bobotează și-o'naltă gratulare.*

*Ce-am avut mai bun în suflet am pus totul pe hârtie...
Precum peana de cerneală, așa inima, să scrie,
Are lipsă de isvoare, de curaj, îmbărbătare...
Mi-ați trimis de toate mie, prin inalta Voast' scrisoare.*

*Din o viață de decenii la altar aici trăită,
— În năcazuri chelluită, în bucurii risipită —
Am cules florile scumpe ale sufletului meu
Și buchet târziu înliins-am bunului meu arhieru.*

*Zece ani, trăiți în umbra stăpânirii austro-ungare,
Zece ani în țară nouă și o crudă renunțare
La nădejdi ce se legară de'npliniri de ideale,
Greu apasă azi un suflet și în România Mare.*

* * *

*Știu că-adeșea, Prea Sfințite! poate că am fost nătâng,
N'am știut decât durerea multora ca să o plâng;
N'am știut la mari ocazii, anul nou sau sărbători,
Să trimis smeritul preot mai marelui gratulări.*

*Eată, că invers stă cazul, când bătrânul meu vlădică
Îmi trimite „Calendarul“ cu-o frumoasă scrisorică.*

*Mă frapează bunătatea, producând emoții rare...
Un îndemn și-o'nărbătare îmi trimite Cel mai mare!*

Iosif Delaglob.

*) Mulțumind pentru un bilețel de vizită și un calendar. Prea Sf. nostru episcop, vroind să țeară legătură trainică duhovnicească, are obiceiul de a trimite multora dintre colaboratorii „Foaii Diecezane“ și ai „Calendarului“, de anul nou, pe lângă binecuvântări și felicitări arhieresti, și un calendar frumos legat. N. A.

In slujba apostolatului.

de: **Iacob Crețiu.**

Intensificarea activității pastorale și misionare, este un imperativ al vremii. Redes-teptarea conștiințelor adormite, îndrumarea spre o viață spirituală sănătoasă a sufletelor chinuite de răspunsurile dubioase, rezultante ale încercărilor de deslegare a unor probleme caracteristice haoticelor preocupări dominante ale spiritului vremii de azi, — este mai mult decât necesară.

Biserica luptătoare a lui Christos, nu trebuie și nici nu poate sta impasibilă, în fața multiplelor curente de desagregare a maselor.

Munca ce o depun mulți din slujitorii altarului străbun, — cu toate lipsurile materiale în care se sbat — pentru reîntoarcerea sufletelor rătăcite, la calea adevărului și a vieții, este mai mult decât laudabilă.

Dar, având în vedere greutățile ce au de învins, încurajarea și ajutorarea lor chiar, este tot atât de necesară, ca și intensificarea activității pastorale și misionare.

Consecvenți îndatoririlor pe cari și le-au asumat cei dela centrul eparhiei noastre, atunci când s'au hotărât a face, după posibilități, deplasări în cuprinsul eparhiei, pentru a ajuta în munca grea pe care trebuie să o depună slujitorii altarului în ogorul Domnului, — *Duminecă, 22 I. c.*, împărtășiți cu arhieriasca binecuvântare a Prea Sfințitului nostru Episcop Iosif, „*Corul Catedral*“ de sub conducerea dlui prof. *Constantin Vladu*, împreună cu Prea Onor. protopresbiter *Romul G. Ancușă* consilier eparhial, protodiacon prof. *Ioan David* și prof. *Alexandru Buțiu* — a descins în comunele *Ohababistra* și *Glimboea*.

Sosiți în *Ohababistra*, întâmpinați de părintele din loc *Ioan Terovan*, am intrat în sfânta biserică, unde am așteptat sosirea „*Oastei Domnului*“ din *Glimboea*. După sosirea acesteia în frunte cu părintele *George Frățilă*, în dangătul duios al clopotelor, s'a început sfânta liturgie.

A servit Prea Onor. protopresbiter *Romul G. Ancușă*, asistat de preoții *George Frățilă*, *Ioan Terovan* și protodiaconul profesor *Ioan David*

„*Corul Catedral*“ dând rezponzoriile liturgice, a fost la înălțimea chemării sale. Sguditor a fost „*Sfânt*“ și priceasna „*Acum slobozește...*“

Necesitatea unui cor, care să ia parte activă, la oficierea serviciilor divine, o poți

constata așa de bine, atunci când ai ocaziunea să trăiești în atmosfera creată de vraja cântării, executată cu o indiscutabilă măiestrie.

În astfel de ocaziuni poți constata mai bine ca oricând, că necesitatea existenței unui bun cor bisericesc în fiecare parohie, este mai mult decât evidentă.

Arhiplin fiind lăcașul Domnului, pentru a da posibilitate să audă predica și cei cari au trebuit să stea în curtea bisericii, am eșit cu litia la Sfânta Cruce din mijlocul satului.

Aci, după ce s'a făcut sfințirea apei, părintele protodiacon prof. *Ioan David*, în cuvinte pe înțelesul tuturor, în cuvinte cari au pătruns sufletele mulțimei, a vorbit despre „*Frica de oameni*“. Istorisind vindecările miraculoase amintite în apostolul și Evangelia Duminecii, oratorul spune că în aceste vindecări Mântuitorul a operat prin puterea Sa divină, iar apostolii prin puterea transmisă lor de Mântuitorul. Cei vindecați au conlucrat prin credința atotbiruitoare. Istoria lui Enea din Lida, a Tavitei din Iope și a ologului bolnav de 38 ani e înduioșătoare și plină de învățăminte. Dar, cu toată nenorocirea ologului bolnav de multă vreme, oamenii pismătareți au acuzat pe Iisus de călcarea torei, a legerii lui Moisi, temelia teocrației vechiului Testament. Christos însă, n'a avut teamă de oamenii cei răi. Inima lui s'a înduioșat la vederea mizeriei omenești și glasul legii divine din sufletul Său, nu a putut fi covârșit de murmurul pismeii și al răutății. Evangelia din Dumineca ologului conține între alte învățăminte și preceptul că nu trebuie să ne conducem de părerile oamenilor, ci să ascultăm vocea conștiinței pe care Dumnezeu a sădit-o în noi. Răutatea oamenilor să nu ne pună stavilă evlaviei noastre, să nu slăbească credința și iubirea creștină, să nu ne oprească îndeobște a face fapte bune. Frica de oameni, să nu ne determine a părăsi steagul acelei împărății, în care am intrat prin curățirea botezului. Frica de oameni să nu ne îndemne la fapte rele, iar de câte ori auzim că Dumnezeu și sfântul Său lăcaș este atăcat, să-L apărăm cu toată căldura. Prin aceasta, după cuviință, vom mărturisi pe Mântuitorul, iar mărturia Lui despre faptele noastre va fi scrisă cu litere neșterse în cartea vecinicii.

Impresionați cu toții de cuvintele pline de învățături creștinești ale părintelui protodiacon prof. *Ioan David*, în timp ce corul cânta „*Christos a înviat*“, mulțimea cu evlavie se îndrepta să sărute sfintele cruci pe cari le întindeau

preoții liturgisitori, -- pecetluind, prin sărutul lor, trecutul cu toate faptele lui.

Reîntorși cu procesiunea la sfânta biserică, sfânta liturgie s'a terminat într'o atmosferă de ușurare sufletească și de adevărată iubire creștinească.

...Părăsind *Ohababistra*, ne-am oprit la *Glimboca*, parohia încredințată spre păstorie preotului *George Frățilă Aci*, s'a oficiat vecernia, de către părintele protopresbiter consilier eparhial *Romul G. Ancușa* și părintele protodiacon prof. *Ioan David*. După terminarea vecerniei, în decursul căreia, responsoriile la ectenii le-a dat tot „*Corul Catedral*“, care cu toată oboseala drumului ce se citea pe fața tuturor, n'a fost cu nimic mai prejos decât la *Ohababistra*, ba din contră, executând concertul religios „*La râul Vavilonului*“, a produs în sufletele credincioșilor o așa stare sufletească, încât i-a pregătit pentru puternicile emoții prin cari au trecut, după ce a urcat amvonul părintele protopresbiter *Romul G. Ancușa*.

Oratorul, după ce a reprodus în câteva cuvinte evangelia zilei, ridicând vocea, trezind atențiunea tuturor, a spus: slăbănogul din sfânta evanghelie de astăzi suferia. Suferia de 38 ani, și suferia cumplit.

Slăbiciunea de care suferia de atât timp, i-se dase ca pedeapsă pentru păcatele lui din tinerețe, ceiace apare lămurit din cuvintele Mântuitorului: „*lată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești, ca să nu ți se facă mai rău*“. Cât de mari i-au fost păcatele lui se știe. Mărimea pedepsei se vede din suferințele lui. A bolit 38 ani în pat. Amare i-au fost lui urmările păcatului și amar, mult amar, a trebuit el să poarte în slăbănogia lui de 38 ani. Să nu te poți tu mișca, cu dela tine putere, nici doi pași? Alții să te îmbrace; alții să-ți dea bucata de pâine în gură și să-ți dea apă de beut; alții să-ți aștearnă patul; alții să te culce; alții să te scutească în contra frigului și a căldurii: — ce poate fi mai greu în viață de suportat, decât o asemenea stare? Odată ești singur și nu-i cine să-ți poarte de grijă. Altă dată, cel ce te 'ngrijește nu e în curat cu trebuințele tale: în loc de apă te îmbie cu pâine, în loc de pâine îți dă apă.

Dar, acestea sunt dureri trupești, și ele nici nu se pot asemăna cu cele ale sufletului. Durerile sufletești fac viața și mai nesuferită. Slăbănogul din evanghelie a stat 38 de ani, aproape de scaldătoare. În 38 ani, mulți bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, au trecut pe lângă patul lui și s'au vindecat, iar slăbănogul totdeauna a rămas îndărăt, nevindecat,

căci al lui om, care să-l bage în scaldătoare, încă nu sosise.

Ce greu îi va fi fost acestui neputincios! Cât n'o fi suferit văzând atâția trecând pe lângă el, fără să le fie milă, să-l arunce și pe el în apă. Noi, bolim numai o zi, două, și ni se par veacuri. Dar, să stai în pat, aproape de scaldătoare, care avea putere tămăduitoare, 38 de ani și să n'ai puțință să intri în ea, ca să te vindeci! Zilele i-au fost ani, nopțile veacuri, iar anii o vecinicie, căci nimeni nu-i arăta milă și nu-i ajuta. Și, cu cât timpul trecea, nădejdea lui în vindecare scădea, căci nu avea om, care să-l bage în scaldătoare. Dar, cu toate acestea, el nu se tânguia, nu blăstăma, nu-și blăstăma zilele vieții și nu-și ridica pumnii spre ceruri, ci își ducea resemnat amarul. Poate că își va fi zis în gândul său: eu, sunt cauza suferințelor mele și acum trebuie să le port.

...La întrebarea lui Iisus: „*Voști să fi sănătos?*“, numai atât a răspuns: „*Doamne, om nu am*“. Ca și oarecând dreptul Iov, își aduce aminte de anii tinereții, trăiți în plăceri și cercetându-și conștiința, află că după îmbuibări a trebuit să vină suferințele, dar și suferințele — așa credea el — vor avea sfârșit. Om n'avea, dar credea tare că va veni. Și omul a venit. Iisus s'a apropiat de el și i-a zis: „*Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă*“.

Credința lui i-a adus vindecare.

Dar, noi cei de azi, cum stăm cu credința? Cari sunt faptele noastre?

Ori, noi nu suntem bolnavi? O, suntem bolnavi și noi, trebuie să recunoaștem. Multe sunt boalele noastre. Și, mai ales cele sufletești! ...Fiind bolnavi, vrem noi mântuire? Sigur că vrem. Dar, pentru a ne mântui, trebuie să *voim*, căci Dumnezeu când a făcut pe om i-a dat voie liberă. Ne mai trebuie însă și *credință*, credință tare, căci „*Fără credință nu este cu puțință a plăcea lui Dumnezeu*“ (Evr. XI. 6) zice Sf. Ap. Pavel. Slăbănogul din Sf. Evanghelie a avut credință tare în puterea tămăduitoare a apei turburate de înger. Credința, a fost aceia, care i-a dat putere să aștepte 38 de ani mântuirea. Prin credință s'a mântuit.

Părinții noștri au avut și ei această moștenire dumnezească și s'au știut folosi de ea, căci, ce alta, decât credința lor i-a îndemnat să zidească și să împodobească această sfântă biserică? Ce altceva, decât credința lor, i-a îndemnat, ca să o cerceteze ca pe un adevărat loc de mântuire și scăpare de necazurile vieții lor de tot felul?

Dar, ca să ne mântuim ne mai trebuie și *darul lui Dumnezeu*, care — deși suntem nevrednici — își revarsă cu prisosință darul Său asupra noastră. „*Toată darea cea bună și tot darul de sus vine, dela Tine, Părintele lumii-nilor*“. Iar Psalmistul zice: „*Toate dela Tine așteaptă să le dai lor hrană la bună vreme. Dându-le lor, vor aduna, deschizând tu mâna ta, toate se vor umplea de bunătate. Iar întorcându-ți tu fața ta, se vor turbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor reîntoarce*“. (Ps. 193)

...Toți suntem slăbănogi. Toți avem dureri și necazuri, căci toți suntem bolnavi. Toți am vrea să ne curățim și să ne mântuim sufletul și trupul nostru de păcate, să găsim scaldătoarea oilor. Dar, încotr'o să ne îndreptăm, căci scaldătoarea oilor azi nu mai este. Jidovii cari erau umbra noastră, aveau fântână de vindecare, iar noi, să nu ne avem isvorul tămăduitor? Cum, să n'avem și noi isvorul nostru?! Îl avem. Acesta este: Biserica. Ea este scaldătoarea noastră tămăduitoare, aici este viteza sufletelor noastre, aici, în mijlocul nostru stă Mântuitorul nostru, care, dacă faptele noastre sunt fapte creștinești, ne vindecă prin puterea sa dumnezească. Noi, nu mai avem trebuință de turburarea apei.

Creștine! Sloboade-ți, voia ta — dacă vrei să te mântuești — spre o intrare cât mai deasă în această biserică, unde te-ai botezat și tu și părinții tăi.

Precum au crescut părinții voștri, cari și-au pus nădejdea mântuirii lor în această vatră sfântă, așa și *voi* rămâneți nedespărțiți de ea și nu vă lăsați amăgiți. Legea în care te-a născut și crescut maica ta, este sfântă. Pentru ea, să se aprindă inima ta, căci ea, ne-a mântuit părinții, ea ne mântue pe noi și ne va mântui și copiii și urmașii noștri din neam și până'n neam. Numai ea.

...Edificatoare a fost predica părintelui protopresbiter *Romul G. Ancușa*. Puteai ceti efectul ei, pe fața tuturor celor prezenți.

...Urcând amvonul părintele *George Frățilă*, a mulțumit călduros părintelui protopresbiter *R. G. Ancușa*, Dlui profesor *Constantin Vladu*, dir. Corului, și nu mai puțin, păr. protodiacon prof. *Ioan David*, pentru venirea în mijlocul credincioșilor săi, spre a-i ajuta în munca grea ce are de depus pentru apărarea credinței străbune, amenințată de sectari, cari tind la distrugerea unității noastre spirituale și prin aceasta implicit, a unității noastre politice. Căci, ce altceva, se urmărește prin

atâta risipă de dolari, ce se face pentru propaganda baptistă?...

...Reîntorși în Caransebeșul nostru, cu bune impresii despre felul cum am fost primiți de pâr. *Ioan Terovan* și de pâr. *George Frățilă*, despre ceiace am găsit în parohiile încredințate spre păstorie Sfințiilor lor, datorită modului cum înțeleg să-și îndeplinească îndatoririle pe cari le impune slujirea altarului străbun, — ne-am bucura, dacă am vedea în scurt timp, rodul nizuințelor noastre, de a servi cât mai conștiincios bisericii lui Christos.

ȘTIRI

Locale.

Jurământul recruților. Sâmbătă 21 I. c. la sâr-bătoarea „*Împăraților Constantin și Elena*“, au depus jurământul recruții din contingentul 1932, repartizați la reg. 96 Inf. și Bat. 11 V. M. din loc.

La ora 8 a. m. au depus jurământul recruții Bat. 11 V. M. După oficierea serviciului divin, pâr. *Teodor Șandru*, confesorul garnizoanei, a arătat tinerilor soldați, importanța solemnului act al depunerii jurământului de credință față de tron și țară. După depunerea jurământului pe confesiuni, Dl colonel Savu, comandantul garnizoanei, patetic, a vorbit soldaților despre obligațiunea de supunere și sacrificiu, fără șovăire în clipe grele, ce și-au asumat prin depunerea jurământului, față de rege și patrie.

La ora 9 jum. au depus jurământul în curtea cazărmei, recruții din reg. 96 Infanterie.

După depunerea jurământului și vorbirea părintelui *Teodor Șandru*, a vorbit soldaților Domnul colonel *Rădulescu*, comandantul regimentului. În cuvinte simțite, din cari reeșia iubirea de țară și rege, Dl colonel *Rădulescu*, a pus la suflet tinerilor soldați, îndatoririle pe cari le incumbă noțiunea de ostaș. Dl colonel *Savu*, le-a pus înainte, drept pildă, figura măreață a eroului dela Jiu, generalul *Ion Drăgălina*, născut în Caransebeș.

Pentru locul de închinare „Piatra Scrisă“.

Împlinindu-se un an dela moartea medicului Dr. Victor Vior și nouă ani dela moartea lui Dimitrie Vior, preotul George Vior din Jdioara a donat 1000 (Una mie) Lei, pentru capela dela „Piatra Scrisă“ intru amintirea acestor 2 fii ai săi repositați. Pentru darul înduioșatului părinte i-se exprimă mulțumita.

Războiul ruso-japonez este pe punctul de a izbucni. Ultimele telgrame sosite din extremul orient, aducând știrea că trupele japoneze înaintează spre granițele Siberiei, ne îndreptătesc să afirmăm, că războiul ruso-japonez este iminent. Cari vor fi consecințele acestui război? Cine poate ști? Un lucru este sigur, pacea lumii, este amenințată din nou.

Un nou succes românesc. La un concurs internațional cu parașuta, ținut nu de mult, româncea parașutistă Smaranda Brăescu, a bătut recordul mondial. Actualmente, este în America și intenționează să treacă cu avionul oceanul Atlantic. O fabrică americană de avioane îi va pune un aparat la dispozițiune.

O moarte nemiloasă a răpit pe fratele Dlui director eparhial Dimitrie Sgăvêrdea.

Împărtășindu-i durerea, îi transmitem și pe această cale sincere condolențe.

O nouă durere. Dl *Chirilă Lazin*, conducătorul „*Librăriei noastre diecezane*“, zilele trecute și-a pierdut și pe fiica sa *Aurelia* în etate de 19 ani, care după îndelungate dureri, s'a stins lin pe patul suferințelor. La înmormântare, a vorbit duios părintele protodiacon prof. *Ioan David*, Transmitem condolențe nemângăiaților părinți.

BIBLIOGRAFIE

În editura Institutului Biblic, a apărut de curând o nouă „*Psaltire*“, așezată pe cathisme și cuprinzând toate rugăciunile și rânduelile, care însoțesc fiecare catismă potrivit tipicului nostru bisericesc.

Această psaltire tălmăcită și rânduită de Prea Sfințitul Episcop Nicodem, Starețul Mănăstirii Neamțu, are încuviințarea Sf. Sinod, atât în ce privește textul Psalmilor, cât și rugăciunile trebuitoare pentru citirea în biserică la slujbele dumnezeiești și are menirea să înlocuiască vechile edițiuni, cari au început să fie tot mai rare.

Un exemplar broșat, tipărit foarte frumos pe hârtie semivelină costă 50 lei și se găsește de vânzare la Tipografia cărților Bisericești din București și la *Librăria Diecezană Caransebeș*.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumșeță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „*Vilei Doboșan*“
din Băile-Erculane.